

Arrest

nr. 191 067 van 30 augustus 2017
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die beiden verklaren van Russische nationaliteit te zijn, op 6 augustus 2014 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 4 juli 2014 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 11 april 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 mei 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat B. DE SCHUTTER, die verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekers dienden op 9 april 2014 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de staatssecretaris) trof op 4 juli 2014 de beslissing waarbij de in punt 1.1.

vermelde aanvraag onontvankelijk werd verklaard. Verzoekers werden hiervan op 15 juli 2014 in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 09.04.2014 werd ingediend door :

M.(...), S.(...)-R.(...) (N° R.N. (...)) geboren te (...) op (...) (OV: (...))

+ partner:

D.(...), M.(...) (R.R.: (...)) geboren te (...) op (...) (OV: (...))

+ kinderen:

M.(...), S.(...) geboren te (...) op (...)

M.(...), F.(...) geboren te (...) op (...)

M.(...), K.(...) geboren te (...) op (...)

D.(...), M.(...) geboren te (...) op (...)

D.(...), Y.(...) geboren te (...) op (...)

D.(...), A.(...) geboren te (...) op (...)

Nationaliteit: Russische Federatie

Adres: (...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

Verzoekers dienden een aanvraag 9ter in op 04.06.2013. De beslissing die daarop volgde zou zijn ingetrokken door de dienst vreemdelingenzaken. Verzoekers verklaren geen weet te hebben van een nieuwe beslissing die zou zijn genomen. Mevrouw zou ernstig ziek zijn en er zou geen adequate behandeling in de Russische federatie voorhanden zijn. Indien zij zouden moeten terugkeren naar de Russische federatie, zou dit artikel 3 van het Europees verdrag ter bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden schenden (risico op een mensonwaardige of vernederende behandeling). Zij verwijzen naar het beginsel van non-refoulement zolang zij niet in kennis worden gesteld van een nieuwe beslissing. Daarnaast verwijzen betrokkenen naar de onredelijk lange duur van hun asielprocedure (meer dan 3 jaar met schoolgaande kinderen volgens de advocaat) en naar het schoolgaan van de kinderen. Ze volgden taallessen en mijnheer doet vrijwilligerswerk. Er worden positieve getuigenissen voorgelegd van de school van de kinderen als van de bureaus.

Wat de mogelijke schending betreft van artikel 3 van het Europees verdrag ter bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden gezien betrokkenen menen nog geen beslissing te hebben ontvangen inzake de aanvraag 9ter die werd ingediend op 04.06.2013, dient verwezen te worden naar de ongegronde beslissing die werd genomen op 24.03.2014 door de dienst 9ter. In de beslissing 9ter staat onder meer vermeld dat de behandeling en de opvolging van de pathologie van mevrouw beschikbaar is in de Russische federatie en dat deze gezien haar persoonlijke situatie toegankelijk is voor mevrouw.

Omwille van het feit dat betrokkenen onder inreisverbod staan (13sexies betekend op datum van 22.04.2014) voor de duur van 3 jaar kunnen betrokkenen geen aanvraag voor het verkrijgen van een verblijf van lange duur indienen gedurende die periode. De minister of zijn gemachtigde kan het inreisverbod wel opheffen of opschorten omwille van humanitaire redenen. Wanneer twee derde van de duur van het inreisverbod is verstreken, kan de onderdaan van een derde land een opschorting of opheffing van het inreisverbod vragen om professionele of studieredenen. Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, wordt de gemotiveerde aanvraag door de onderdaan van een derde land ingediend bij de Belgische diplomatieke of consulaire beroepspost die bevoegd is voor zijn woon- of verblijfplaats in het buitenland.”

2. Over de rechtspleging

2.1. Aan verzoekers werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij in haar nota met opmerkingen om de kosten van het geding ten laste van verzoekers te leggen.

2.2. Overeenkomstig artikel 39/81, zevende lid, van de van de vreemdelingenwet doet de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) uitspraak op basis van de synthesesmemorie, behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel van hun synthesememorie voeren verzoekers de schending aan van de artikelen 9bis en 74/11 van de vreemdelingenwet en van de materiële motiveringsplicht. Verzoekers stellen in hun enig middel het volgende:

“De bestreden beslissing verklaart de aanvraag onontvankelijk om twee redenen, met name:

- de aanvraag 9ter werd afgewezen op 24.03.2014 (weliswaar pas betekend op 22.04.2014, dus na indiening van de aanvraag 9bis), zodat verzoekers niet geacht kunnen worden niet te kunnen terugkeren naar hun herkomstland omwille van medische redenen

- verzoekers hebben een inreisverbod gekregen, m.n. een bijlage 13sexies betekend op 22.04.2014., zodat zij geen aanvraag tot lang verblijf kunnen indienen in die periode.

Verzoekers hebben meerdere bezwaren tegen deze motivering:

1. Verweerder kan zich niet beroepen op de afwijzing van de aanvraag artikel 9ter die aan verzoekster betekend werd na de indiening van de aanvraag op grond van het artikel 9bis Vreemdelingenwet. De weigeringsbeslissing over de aanvraag 9ter betreft immers louter een beslissing van een administratieve overheid, die geen kracht van gewijsde bezit. Nu verzoekers beroep aantekenden tegen deze beslissing (waarvan verweerder niet kan beweren onwetend te zijn) kan niet beweerd worden dat de afwijzing van de aanvraag op grond van het artikel 9ter definitief en onherroepbaar is. De buitengewone omstandigheden kunnen dus nog steeds bestaan; verweerder kan het tegendeel niet met zekerheid beweren, zodat zijn motivering feitelijke grondslag mist. De materiële motiveringsplicht wordt dan ook geschonden.

Verweerder stelt in zijn verweernota dat deze beslissing over de aanvraag 9ter definitief is, totdat Uw Raad zou oordelen dat deze beslissing moet vernietigd worden. Zodoende meent hij dat hij zich mag baseren op deze negatieve beslissing.

Hij gaat er echter aan voorbij dat de beslissing over de aanvraag 9ter aan verzoekers pas betekend werd nadat verzoekers de aanvraag op grond van het artikel 9bis indienden. Verzoekers mochten dus verwijzen naar de aandoening van verzoekster als buitengewone omstandigheid om de aanvraag in België in te dienen. Bovendien is het wel degelijk relevant dat verzoekers beroep aantekenden tegen de beslissing over de aanvraag 9ter, temeer omdat zij daarin een schending opwerpen van het artikel 3 EVRM (zie bijkomend stuk 3: kopie verzoekschrift van het annulatieberoep tegen de weigering van de beslissing 9ter). Er wordt dus een schending van een grondrechtenbepaling ingeroepen. Indien dit beroep genegeerd wordt door verweerder bij zijn beoordeling van de aanvraag 9bis, dan negeert hij tegelijkertijd verzoekers het recht op een effectief rechtsmiddel.

2. Verweerder voegt een voorwaarde toe aan het artikel 9bis Vreemdelingenwet, voor zover hij beweert dat verzoekers geen aanvraag 9bis kunnen indienen indien er een inreisverbod bestaat. Het artikel 9bis schrijft immers, behalve het voorleggen van identiteitsdocumenten, als enige ontvankelijkheidsvoorwaarde voor het bestaan van "buitengewone omstandigheden". Het artikel 9bis Vreemdelingenwet bepaalt niet dat de aanvrager geen inreisverbod mag hebben gekregen, en omgekeerd bepalen de artikel 74/11 en volgende Vreemdelingenwet evenmin dat wie een inreisverbod gekregen heeft geen beroep meer zou kunnen doen op het artikel 9bis Vreemdelingenwet. Verweerder verwijst evenmin naar andere bepalingen waaruit blijkt dat wie een inreisverbod heeft gekregen geen aanvraag op grond van het artikel 9bis meer zou kunnen indienen. De aanvrager van de verblijfsmachtiging op grond van het artikel 9bis Vreemdelingenwet moet dan ook (behalve het bewijs van zijn identiteit) voor de ontvankelijkheid van zijn aanvraag enkel aantonen dat hij zich in buitengewone omstandigheden bevindt die het hem onmogelijk maken om de aanvraag in te dienen via de Belgische diplomatieke post in zijn herkomstland, ongeacht of hij een inreisverbod heeft gekregen of niet. Verweerder heeft nochtans nagelaten om de tweede buitengewone omstandigheid die verzoekers inriepen in de aanvraag 9bis van 09.04.2014, m.n. de onredelijk lange duur van de behandeling van hun asielaanvraag, te onderzoeken. Hij voert dan ook een onvolledig onderzoek, en de motivering van zijn beslissing is niet afdoende. Hij legt immers niet uit waarom deze lange duur van de asielaanvraag geen buitengewone omstandigheid kan uitmaken.

Verweerder verwijst in zijn nota naar de definitie van het inreisverbod zoals omschreven in het artikel 1,8° van de Vreemdelingenwet, om er op te wijzen dat ingevolge het aan hen betekende inreisverbod verweerdere' verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor een bepaalde termijn wordt verboden., zodat "verzoekende partij niet dienstig kan voorhouden dat zij gerechtigd zou zijn om een aanvraag tot verblijfsmachtiging in te dienen op het Belgisch grondgebied".

Verzoekers wijzen er echter op dat een aanvraag om verblijfsmachtiging op grond van het artikel 9bis Vreemdelingenwet in (bijna) alle gevallen wordt ingediend door personen die geen verblijfsrecht hebben

op het Belgisch grondgebied, en er dus illegaal verblijven. Het is in elk geval vaste rechtspraak dat het loutere feit van illegaal op het grondgebied te verblijven op het ogenblik van de aanvraag 9bis, niet volstaat om het voorhanden zijn van buitengewone omstandigheden af te wijzen, en de aanvraag zodoende onontvankelijk te verklaren (Cass. 26 maart 2009, JT 2009, 28, T.Vreemd. 2009, 217 en Pas. 2009, 799; RvS 8 februari 2002, nr. 103.410, Rev.dr.étr. 2002, 133). Het artikel bepaalt net in welke omstandigheden (m.n. buitengewone) een (veelal illegaal) op het grondgebied verblijvende persoon een aanvraag tot verblijfsmachtiging kan indienen. Of die persoon het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod, is daarbij niet relevant, aangezien er geen gradaties in illegaal verblijf bestaan: de persoon die onderworpen is aan een inreisverbod is niet nog minder legaal op het grondgebied dan de illegaal verblijvende persoon die niet het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod. Het verblijf van beide categorieën personen is dus even illegaal, zodat niet kan worden ingezien waarom de ene categorie personen (nl. zij die niet het voorwerp uitmaken van een inreisverbod) wel en de andere categorie personen (nl. zij die wel het voorwerp uitmaken van een inreisverbod) niet beroep zou kunnen doen op het artikel 9bis teneinde een verblijfsmachtiging te verkrijgen.

3. Ongeacht de hierboven aangehaalde argumenten kan men niet om de vaststelling heen dat verzoekers de aanvraag op grond van het artikel 9bis indienden op 09.04.2014, hetzij voor aan hen op 22.04.2014 een inreisverbod werd betekend.

Het artikel 74/11, §3 Vreemdelingenwet bepaalt in zijn lid 1:

"Het inreisverbod treedt in werking de dag waarop de beslissing met betrekking tot het inreisverbod wordt betekend."

Verzoekers hebben hun aanvraag 9bis dan ook ontegensprekelijk ingediend op een moment dat het inreisverbod nog niet in werking getreden was, zodat het nadien betekende inreisverbod niet relevant is bij de beoordeling van hun aanvraag 9bis. Op 09.04.2014 konden verzoekers dus hoe dan ook nog niet weten dat een inreisverbod aan hen zou worden betekend.

Opnieuw mist de motivering van verweerder dus feitelijke grondslag.

Verweerders replek in de nota, als zou het loutere feit dat op het moment dat de beslissing werd genomen, verzoekers het voorwerp uitmaakten van een inreisverbod, faalt dan ook naar rechte. Het hangt immers van de pure willekeur van verweerder af wanneer het inreisverbod wordt uitgevaardigd, en alleszins wanneer de beslissing over de aanvraag 9bis wordt genomen.

Om al deze redenen dient de bestreden beslissing vernietigd te worden."

3.2. De materiële motiveringsplicht houdt in dat er voor elke administratieve beslissing rechtens aanvaardbare motieven moeten bestaan. Dit betekent onder meer dat die motieven steunen op werkelijke bestaande en concrete feiten die relevant zijn en met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. Bovendien moet de overheid de gegevens die in rechte en in feite juist zijn, correct beoordelen en op grond van deze gegevens in redelijkheid tot een beslissing komen. Een beslissing schendt de materiële motiveringsplicht wanneer de motieven waarop ze steunt onjuist of onwettig zijn of de beslissing niet kunnen dragen (RvS 29 april 2013, nr. 223.313).

3.3. Het door verzoekers geschonden geachte artikel 9bis van de vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

"§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.

De voorwaarde dat de vreemdeling beschikt over een identiteitsdocument is niet van toepassing op :

- de asielzoeker wiens asielaanvraag niet definitief werd afgewezen of die tegen deze beslissing een overeenkomstig artikel 20 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, toelaatbaar cassatieberoep heeft ingediend en dit tot op het ogenblik waarop een verwerpingsarrest inzake het toegelaten beroep is uitgesproken

- de vreemdeling die zijn onmogelijkheid om het vereiste identiteitsdocument te verwerven in België, op geldige wijze aantoonde.

§ 2. Onverminderd de andere elementen van de aanvraag, kunnen niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheden en worden onontvankelijk verklaard:

1° elementen die reeds aangehaald werden ter ondersteuning van een asielaanvraag in de zin van de artikelen 50, 50bis, 50ter en 51 en die verworpen werden door de asieldiensten, met uitzondering van elementen die verworpen werden omdat ze vreemd zijn aan de criteria van de Conventie van Genève,

zoals bepaald in artikel 48/3, en aan de criteria voorzien in artikel 48/4 met betrekking tot de subsidiaire bescherming of omdat de beoordeling ervan niet behoort tot de bevoegdheid van die instanties;
2° elementen die in de loop van de procedure ter behandeling van de asielaanvraag in de zin van artikel 50, 50bis, 50ter en 51 hadden moeten worden ingeroepen, aangezien zij reeds bestonden en gekend waren voor het einde van deze procedure;
3° elementen die reeds ingeroepen werden bij een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk;
4° elementen die ingeroepen werden in het kader van een aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter.”

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die vervat is in artikel 9, tweede lid, van de vreemdelingenwet, dat bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van ophoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België een aanvraag indienen om tot een verblijf gemachtigd te worden, doch enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen. Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister *c.q.* staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde van de bevoegde minister *c.q.* staatssecretaris na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of vrijgesteld is van deze verplichting en of hij aanvaardbare buitengewone omstandigheden heeft ingeroepen. De aanvrager heeft de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van ophoud in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

3.4. Blijkens hun aanvraag om machtiging tot verblijf van 9 april 2014 beriepen verzoekers zich op volgende buitengewone omstandigheden:

“(…)

Mijn cliënten baseren als buitengewone omstandigheden zich om de aanvraag vanuit België in te dienen op het feit dat zij een aanvraag tot verblijfsmachtiging om medische redenen hebben ingediend op 4 juni 2013. Er werden reeds twee beslissingen tot onontvankelijkheid van deze aanvraag genomen, doch beide beslissingen werden ingetrokken door de Dienst Vreemdelingenzaken. Op het ogenblik van de redactie van huidige aanvraag hebben cliënten geen weet van een eventuele nieuwe beslissing die zou genomen zijn door de Dienst Vreemdelingenzaken omtrent deze aanvraag. Aangezien het gaat om een aanvraag die gebaseerd is op het feit dat er voor cliënten (meerbepaald mevrouw D.(…)) in Rusland geen adequate medische behandeling bestaat, zou het terugsturen van cliënten in de huidige omstandigheden neerkomen op een schending van het artikel 3 EVRM, aangezien het risico op een mensonwaardige of vernederende behandeling bestaat voor verzoekers in geval zij huidige aanvraag zouden moeten indienen vanaf de Belgische diplomatieke post in Rusland. Voor zoveel als nodig herinneren mijn cliënten eraan dat het artikel 9ter Vreemdelingenwet een onderdeel is van het onderzoek naar de nood aan subsidiaire bescherming. Zodoende kunnen cliënten genieten van het non-refoulement beginsel zolang zij niet in kennis zijn gesteld van een beslissing over hun aanvraag op grond van het artikel 9ter Vreemdelingenwet.

Daarnaast verwijzen cliënten als buitengewone omstandigheid ook naar de onredelijk lange duur van hun asielaanvraag. Zij dienden een asielaanvraag in op 03.11.2009, die pas op 06.12.2012 door het CGVS werd afgesloten met een negatieve beslissing. Die periode alleen al overspant meer dan driejaar, terwijl het hier gaat om een familie met schoolgaande kinderen. Bovendien werd beroep aangetekend tegen deze beslissing bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, die het beroep verwierp op ...

Op 09.07.2010 werd een beslissing 26quater genomen, waarin gesteld werd dat mijn cliënten naar Polen dienden terug te keren in het kader van de Dublin- conventie, aangezien de Belgische autoriteiten zich niet bevoegd achtten voor de behandeling van de asielaanvraag.

De Belgische autoriteiten lieten na om verwijderingsmaatregelen te nemen binnen de zes maanden. Zodoende werd België na verloop van zes maanden automatisch alsnog bevoegd om de asielaanvraag te behandelen. Uiteindelijk werd dit erkend door de diensten van de Dienst Vreemdelingenzaken erkend en werden mijn cliënten uitgenodigd een "nieuwe" asielaanvraag in te dienen bij uw diensten, hetgeen gebeurde op 23.02.2011. In feite betreft het uiteraard dezelfde, eerste asielaanvraag. Zij moesten geen nieuwe documenten voorleggen en hun dossier werd amper enkele weken later, op 16.03.2011 al overgemaakt aan het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, voor verder onderzoek ten gronde. In feite is dit de manier waarop de Dienst Vreemdelingenzaken systematisch de Dublin-bevoegdheid erkennen in dossiers waarin de termijn van de bijlage 26quater is verstreken. In feite gaat het dus nog steeds om dezelfde asielaanvraag als deze die is ingediend op 03.11.2009.

Zodoende staat het bestaan van buitengewone omstandigheden vast en moet de aanvraag minstens ontvankelijk te worden verklaard.

(...)"

3.5. In een eerste middelonderdeel betogen verzoekers dat de gemachtigde van de staatssecretaris zich in zijn beslissing niet zou kunnen baseren op de weigering van de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet omdat hiertegen beroep werd ingesteld. Verzoekers poneren voorts dat zij in hun aanvraag konden verwijzen naar de aandoening van tweede verzoekster als buitengewone omstandigheid omdat de beslissing over de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet slechts nadien aan hen werd betekend.

3.6. De Raad wijst er in de eerste plaats op dat het louter instellen van een annulatieberoep geen omkering meebrengt van het vermoeden dat een administratieve rechtshandeling, tenminste zolang ze door de Raad niet is vernietigd, moet worden geacht wettig te zijn ("*privilège du préalable*") (RvS 4 december 2014, nr. 229.458). Bijgevolg kan de gemachtigde van de staatssecretaris in antwoord op de ingeroepen buitengewone omstandigheid die betrekking had op de medische situatie van tweede verzoekster rechtsgeldig verwijzen naar de door hem getroffen beslissing aangaande deze medische regularisatie-aanvraag, ook al werd hiertegen beroep ingesteld. Verzoekers kunnen niet dienstig voorhouden dat hen hierdoor het recht op een effectief rechtsmiddel zou worden ontzegd.

3.7. Daarnaast benadrukt de Raad dat de bestreden beslissing verzoekers geenszins verwijt dat zij zich in het kader van hun aanvraag op de aandoening van tweede verzoekster hadden gebaseerd. De gemachtigde van de staatssecretaris vestigt er enkel de aandacht op dat de medische problematiek ondertussen werd beoordeeld en dat werd geconcludeerd dat de behandeling en opvolging van tweede verzoekster beschikbaar is in de Russische Federatie, waardoor dit niet als buitengewone omstandigheid kan worden aanvaard. Artikel 9bis van de vreemdelingenwet doet immers geen afbreuk aan de bevoegdheid van het bestuur om het al dan niet vervuld zijn van de buitengewone omstandigheden te beoordelen op het ogenblik van het nemen van de beslissing (RvS 26 februari 2009, nr. 4.069 (c)). Aangezien er op het ogenblik dat de thans bestreden beslissing werd genomen, reeds de medische regularisatie-aanvraag was beslist, kon de gemachtigde van de staatssecretaris de aanvraag op goede gronden onontvankelijk verklaren.

3.8. In een tweede middelonderdeel menen verzoekers dat door de gemachtigde van de staatssecretaris een voorwaarde aan artikel 9bis van de vreemdelingenwet zou zijn toegevoegd omdat niet zou zijn voorgeschreven dat iemand die onder inreisverbod staat geen aanvraag om een verblijfsmachtiging zou kunnen indienen.

3.9. Een inreisverbod, zoals bedoeld in het door verzoekers geschonden geachte artikel 74/11 van de vreemdelingenwet, wordt in artikel 1, 8°, van de vreemdelingenwet als volgt gedefinieerd:

“8° inreisverbod : de beslissing die kan samengaan met een beslissing tot verwijdering en waarbij de toegang tot en het verblijf op het grondgebied van het Rijk of het grondgebied van alle lidstaten, met inbegrip van het grondgebied van het Rijk, voor een bepaalde termijn verboden wordt;”

3.10. Zoals verzoekers terecht stellen, wordt in de tekst van artikel 9bis van de vreemdelingenwet geen melding gemaakt van een inreisverbod en wordt in de tekst van artikel 74/11 van de vreemdelingenwet geen gewag gemaakt van een aanvraag op grond van artikel 9bis. Het feit dat deze termen niet worden vermeld, betekent niet dat de gemachtigde van de staatssecretaris voorwaarden aan deze wetsbepalingen zou toevoegen door bij het nemen van zijn beslissing rekening te houden met de draagwijdte van het *“inreisverbod”*, zoals gedefinieerd in artikel 1, 8°, van de vreemdelingenwet. Verzoekers betwisten immers in hun middel nergens dat zij sedert 22 april 2014 onderhevig zijn aan een inreisverbod voor de duur van 3 jaar, zodat zij hoe dan ook niet in aanmerking konden komen voor een machtiging tot verblijf. Het feit dat verzoekers op het ogenblik van het indienen van hun aanvraag om machtiging tot verblijf nog niet konden weten dat aan hen een inreisverbod zou worden betekend, doet aan het voorgaande geen afbreuk.

3.11. Verzoekers kunnen niet worden gevolgd waar zij in hun middel stellen dat het niet relevant is dat de vreemdeling die een aanvraag om machtiging tot verblijf indient louter illegaal op het grondgebied verblijft of tevens onderworpen is aan een inreisverbod. Er bestaat immers geen wettelijk beletsel om een vreemdeling die louter illegaal op het grondgebied verblijft tot een verblijf toe te laten of te machtigen, terwijl een vreemdeling die onderworpen is aan een inreisverbod *de iure* uitgesloten is van toegang of verblijf op het grondgebied, behoudens wanneer hij in aanmerking komt voor internationale bescherming of een verblijfsmachtiging om medische redenen. Vermits artikel 74/11, § 3, tweede lid, van de vreemdelingenwet enkel bepaalt dat een inreisverbod onverenigbaar is met *“de bepalingen betreffende het recht op internationale bescherming, zoals gedefinieerd in de artikelen 9ter, 48/3 en 48/4”*, is het aanvragen en/of het toekennen van een machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onmogelijk tijdens de geldigheidsduur van het inreisverbod tot op het ogenblik dat de duur is verlopen of tot aan een eventuele schorsing, vernietiging, opheffing of intrekking ervan (cf. RvS 3 september 2015, nr. 11.523 (c); RvS 9 maart 2012, nr. 218.401). Zoals hierboven reeds gesteld, dient de aanvraag te worden beoordeeld op het ogenblik van het nemen van de beslissing. Op 4 juli 2014, wanneer de beslissing werd getroffen, waren zij nog steeds onderworpen aan dit inreisverbod, zodat de gemachtigde van de staatssecretaris zich wel degelijk op dit inreisverbod kon beroepen om verzoekers' aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk te verklaren. Dit motief vormt het determinerend motief van de bestreden beslissing.

3.12. Waar verzoekers stellen dat niet werd geantwoord op de door hen ingeroepen buitengewone omstandigheid die verband hield met de lange duur van hun asielprocedure, merkt de Raad op dat verzoekers kritiek leveren op een overtollig motief van de bestreden beslissing. Het eventueel gegrond bevinden van de kritiek op een overtollig motief kan niet leiden tot de nietigverklaring van het bestreden besluit (cf. RvS 23 februari 2011, nr. 211.458).

3.13. Er werd geen schending van de artikelen 9bis en 74/11 van de vreemdelingenwet aangetoond. De bestreden beslissing steunt op deugdelijke, feitelijke en juridische overwegingen. Er is geen sprake van een schending van de materiële motiveringsplicht.

Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig augustus tweeduizend zeventien door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

F. TAMBORIJN